

Petr Hála (vlevo) a Luigi Valenzano se vzali za muže. Stalo se první jarní den tohoto roku, v půl druhé odpoledne na Staroměstské radnici v Praze.

ŠKODA ŽE NEMÁ VLEČČKU

Jak to vypadá, když svatbu strojí ženich s ženichem

Pohled domů, kde Petr s Luigim společně žijí. Zhruba za hodinu se postaví před oddávajícího, aby se stali partnery před zákonem.

„Právně můžeš ty věci klidně zaopatřit jinak, ale pro nás je to oslava. Slavíme, že si věříme, a jsme sebou vzájemně tak moc zaujatí, že spolu chceme strávit zbytek života.“
Vstupují do registrovaného partnerství. **ŽENICH LUIGI (57) A ŽENICH PETR (41)** se vezmou na Staroměstské radnici. Lépe řečeno, zaregistrují se. „Faktem ale je, že ta forma se v našem případě vymkla kontrole,“ předbíhá jeden z nich. →

Kromě pečlivě nažehlených motýlků si v jejich velký den postupně uvážou kravaty a přehodí bělostné šály.

Loučení s homosexuální svobodou je navlas stejné jako loučení s heterosexuální svobodou

Stará dáma v popředí ke svatebčanům zjevně nepatří, tak nedostane právě vybranou myrtnu do klopky. Z květinářství si tedy odnáší zážitek, že potkala dva ženichy, a pugét růžových frézií.

Italové totiž všechno přehánějí. I pohřby, i svatby. Takže i registrované partnerství. Všechno náležitě oslavují a prožívají. Umějí si to užít. Do Prahy jich přiletěly na tuhle svatbu desítky, aby oslavily registrované partnery Luigiho Valenzana a Petra Hálu.

Luigi se narodil v italské Puglii a Petr v české Praze. Před rokem se potkali v baru. V podstatě banální příběh. „To přece taky znáš, táhne ti na čtyřicet a chytáš kapra v už vyloveném rybníčku. Kvalitní lidi nejsou, co rychle neurvěš, nemáš ...“, zpětně vykresluje atmosféru seznámení, pro tentokrát v gay klubu, český ženich. Kvalitní kapr Luigi, bývalý profesor historie na univerzitě, později obchodník se starožitnostmi, byl chycen o šestnáct let mladším grafikem Petrem. Rok spolu žili a teď se berou.

ZAVOLEJTE MI VEDOUČÍHO!

Itálie nezná pojem registrované partnerství. Vydává dokumenty pro účely sňatku, ale pro registrované partnerství ne. „Jenže český úřad trval na tom, aby dostal potvrzení, že Luigi smí v zahraničí vstoupit do registrovaného svazku. Bylo

to, jako bych si chtěl vzít v Keni za ženu opici a žádal na českých úřadech dokument, že se můžu oženit s opičkou Julií. Na to v Česku není papír. A v Itálii zase není papír na to, že si muž může vzít muže.“

To ovšem česká úřednice nepřipouští. Tvrdošíjně trvá na vysněném dokladu, a pokud není možný, tak na jiném, ve kterém Itálie prohlásí, že neuznává registrované partnerství. Doslova.

LUIGIHO KAMARÁDI ŘÍKAJÍ: „TY SEŠ KRÁSNEJ, TY SEŠ TAK KRÁSNEJ!“, OBJÍMAJÍ MĚ, ALE JÁ SI V DUCHU ŘÍKÁM, ŽE JSEM NORMÁLNÍ JOUDA Z PRAHY. A JSEM ŠŤASTNEJ.

Takový dokument ovšem Itálie nemůže vydat, protože nic takového jako registrované partnerství (doslova) skutečně nechápe, nezná, neakceptuje. Ale česká úřednice ten doklad stejně chce, protože to požaduje absurdní novela zákona, a už už to vypadá, že šlape jiným po štěstí. Ještě se ale bojuje: „Italská ambasádorka úřednici napsala, že tohle jsou dokumenty, jež Itálie vydává za účelem sňatku, ať už se

to týká smíšených párů, nesmíšených párů, párů žijících ve společné domácnosti ... vyjmenovala všechny možnosti, víc udělat nemohla. Ulevilo se mi, že je konečně jasno, termín svatby se blížil,“ vypravuje Petr Hála.

Jenže česká úřednice pořád pochybuje. Znáte to, ne? Povídá mi: „pane, já vám to potvrzení nevydám, tady, v tom výřtu, chybí výraz registrované partnerství (a taky

zaradovala se, jak jsem na to vyvrzl, a dala mi razítko.“

JDEŠ TAM?

„Táta po určité výměně názorů pochopil, že to není nějaká další moje eskapáda, story na tři roky, na pět let, ale že to tentokrát myslím vážně. A podle toho se nakonec i zachoval. Strojí se na svatbu. Máma, jež si na sebe v životě nenechala koupit jediný kousek pékné-

opička Julie – pozn. red.). Takže pokud to nebude doslova, tak se žádné registrované partnerství nekoná.“

„A to už jsem se rozčilil,“ vzpomíná Petr. „Posílala mě na ministerstvo zahraničí a pak taky do Itálie a já použil krajní možnost, kterou pamatuji z dob komunismu. Řekl jsem jí: zavolejte mi vedoucího! Přišla chápaající vedoucí nechápaající úřednice, pochválila mě za dosud nevídaný dokument,

ho oblečení, se chystá taky. Luigi ji vzal do luxusních krámků a jako dárek jí pro tu příležitost nechal obléknout od hlavy k patě. Poprvé v životě jsem viděl mámu, která má za sebou docela tvrdý život, jako dámu. Nikdy nezažila přepych, tak teď jí ho nadělil můj partner. Probudil v ní ženu, jež se chce krásnit a zářit. A září, uvidíš ... Oba rodiče jsou dojatí a já jsem konečně šťastný. Je to všechno zásluha Luigiho.“ →

Právě sezdaní pánové v růžových kloboučích (v pozadí) se od sebe nemůžou odtrhnout. Svět dneska patří jen jim a v takovou chvíli jim může být ukradené i varieté.

Kromě rodičů partnera, kteří už nežijí, jsou tu všichni. Den před svatbou přiletěli z Milána Luigiho přátelé. Petrovi dávní kamarádi, jako třeba já, obvolávají jeden druhého a ujišťují se, že se jim to nezdá, že se Petr Hála zítra vážně žení.

Ivan: „Jdeš tam?“

Já: „Jasně!“

Ivan: „Koupil jsem jim vývrtku, není to blbý? Ten svatební seznam už byl vybraný, ale to se hodí každému, vývrtka, ne?“

Já: „Asi jo.“

Ivan: „Tak teda zejtra.“

Čtyřicet hodin před obřadem dostává kameraman poslední pokyny, svědek kompletuje teflonové pánve, příbory a vázy v seznamu svatebních darů a zřejmě připisuje Ivanovu vývrtku. Nad ránem pak vrcholí poslední šílený mejdan – rozlučka se svobodou. Všichni jsme konečně připraveni dohlédnout na české registrované partnerství po italsku.

AMORE JE VÁŽNÁ VĚC

Prstýnky kupuje svědek. To je zásada, kterou prosadil italský ženich Luigi. Kvůli jeho původu snoubenci řešili i tradici vybírání peněz do nevěstina střešičku a podvazkový taneček.

„Ptal jsem se, kdo bude tancovat. Vyhodnotili jsme to tak, že převezmeme pouze italský zvyk, při němž lidé za prachy ustříhují ženichovi kravatu. Třeba centimetr za dvě stě. Máme přece dvě kravaty.“

Přesně řečeno, Petr a Luigi mají na svatbu pečlivě nazehlené dvě kravaty, ale i dva motýlky a dvě šály. Na obřad se ustrojí do fraku, k obědu obléknou smoking a pro party na sebe hodí sako s kravatou. Bude to po italsku. V Itálii to po obřadu není tak, že zpotení kámoši v tričku a šortkách do sebe

obrábí na zahradě sud piva anebo se zadarmo odpraví u baru. Tam to je od začátku do konce slavnost. Dva slaví, že se milují a chtějí spolu prožít zbytek života.

„Hele, to znamená *amore*.

A amore, to je vážná věc,“ dodává těsně před obřadem budoucí novomanžel (novoregistrát – pozn. red.) Petr. „Luigiho kamarádi mi místo pozdravu říkají: ty seš krásnej, ty seš tak krásnej!, objímají mě a já si v duchu myslím, že jsem normální jouda z Prahy. Ale jsem šťastnej, je to nádherný.“

Z kapes a záhybů si budou „novoregistráti“ vyklepávat rýži dobrých dvacet minut

Navlékám své dceři Matildě růžové šaty, synovi Matouši bílou košili. Vyrážíme na Staroměstskou radnici v Praze. Uvidíme, jak si Petr bere Luigiho. Spořím síly na to, co přijde. Nevím totiž úplně přesně, co řeknu, až se mě dcera nebo syn zeptá, proč si ten něčí budoucí tatínek bere jiného možného budoucího tatínka, a ne maminku. Otázka ale nemá padnout, žádný údiv se nekoná. Matildě před oltářem chybějí jediné velké bílé šaty.

Ona: „Škoda že nemá vlečku ...“

Já: „Dyť má hezký krovky, to stačí, ne? To je totiž frak ...“

Ona: „Hm.“

Matoušovi chybí jako vždycky jen parták na fotbal. Jinak všechno v pořádku, nic výjimečného se neděje. A já se tlačím dopředu, abych to taky viděla. Aby to dobře viděly i moje děti. Jak se berou za muže Luigi Valenzano s Petrem Hálou.

„Nabídku zdejší hudby jsme odmítli. Píseň Marceley Holanové *Už nejsem volná* nám úplně nevyhovovala,“ směje se Petr. Zní *What a Wonderful World* od Louise Armstronga a přichází úhledný pražský úředník. Suverénně bez rozpaků a rovnou dvojjazyčně udělá ze dvou do sebe zamilovaných mužů partnery před zákonem. X